

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. מעשה שבת ... היא קדש ואין מעשיה קדש 1.....
- ב. כלאי הכרם פן תקדש פן תוקד אש מכלל דכלאי זרעים שרו. 4.....
- ג. לא תבשל גדי בחלב אמו ג' פעמים אחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הנאה ואחד לאיסור בשול. 6.....

דף קטו.

א. מעשה שבת ... היא קדש ואין מעשיה קדש

כשם שאסור לעשות מלאכה בשבת, כך גם אסור ליהנות ממלאכה שנעשתה בה¹, כמו שבתסאר במסכת ב"ק דף עא. אולם איסור זה אינו אלא מדרבנן שנאמר (שמות לא פסוק יד) ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם היא קדש ואין מעשיה קדש² ופרטים שונים בדבר.

¹ ואולם הנאה אסורה רק כאשר יש בה משום ממש, ולא למשל, כאשר הדליק אור בחדר – מדרגות ועתה קל לו לעלות או לרדת בו, שהרי היה יכול לעלות או לרדת בלא תאורה, כלומר כאשר יש בתוצר מלאכת השבת הנאה בדבר חדש, ולא משום נוחיות יתרה, עיין סי' רסד סע' א ברמ"א, ובמ"ב ס"ק ו וסי' תרעג שעה"צ ס"ק יא.

² רמב"ם הלכות שבת פרק ו הלכה כג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

העושה³ בשבת⁴ מלאכה שאיסורה מן התורה⁵, אם עשה בשוגג⁶ אסור לו ולכל אדם ליהנות ממנה בשבת⁷, אבל לאחר השבת מותר ליהנות ממנה אף לעושה המלאכה מיד עם צאת השבת⁸.

העושה בשבת מלאכה שאיסורה מן התורה, אם עשה במזיד אסור לכל אדם ליהנות ממנה בשבת. לעבריינין עצמו ולכל בני משפחתו ולכל הסמוכין

³ שו"ע ונו"כ או"ח שיח א

⁴ ואף ביה"ש של ע"ש בכלל זה, סי' רסא במ"ב ס"ק ו. וע"ש בביה"ל ד"ה ואין מדליקין, בשם התו"ש, דלענין עשה מלאכה בשעת תוספת שבת מצדד להקל, ואף לענין ביה"ש, כל שיש מחלוקת פוסקים בזמן ביה"ש (ע"ש סע' ב בביה"ל ד"ה ושיעור, מחלוקת ר' יהודה ור"י), אף דלכתחילה יש להחמיר, דהוה ספיקא דאורייתא, מ"מ בדיעבד יש להקל וליהנות ממעשיו באותו הזמן, ועיין בהערה קסה. ולענין ביה"ש של מוצש"ק, עי' מ"ב סי' שמב ס"ק ב. ועי' גם בסי' רעו במ"ב ס"ק כד.

⁵ עיין סי' שיח סע' א בביה"ל ד"ה אחת, דיש להחמיר בכל איסורי דאורייתא אף כשלא נשתנה הדבר מכמות שהיה, כמו המוציא מר"ר (ועיין שו"ע הרב סי' תנד סע' יב, ואולי שאני התם דלצורך מצוה לא גזרו) ועיין בכללות שבת, דיני מלאכת שבת ס"ק א בהנה, לגבי איסור הוצאה, שאם החזירו למקום הראשון, מותר הדבר בהנאה אף לזה שעשה העבירה, דהרי לא אהני מעשיו, ע"ש באריכות, וכ"ה סי' תה סע' ט בביה"ל ד"ה מ"ט אנוסים. ועיין שו"ע הרב סי' תה סע' ט דהמבשל בשבת פירות הנאכלים חיים, דאסורים מפני שעשה בהם איסור תורה (ומשמע דאפי' לא אהני מעשיו). ועיין שש"כ פ"ח סע' סג ובהערה רנו בשם הגרש"ז אויערבך זצ"ל דאם הוציא מפתח ופתח בו דלת, דמותר להיכנס לבית (ולא בשו"ת אנ"מ או"ח ח"ב סי' עז), ועיין משנה הלכות ח"ו סי' עת, שאם כיבה את האור, מותר ליהנות מן החושך, דהחושך הוא דבר טבעי והכיבוי הוא עבירה בפ"ע.

⁶ עיין סי' שיח במ"א ס"ק ג ובמ"ב ס"ק ו, דשנג בדין או עשה ע"פ הוראת חכם או שכח שהיא מלאכה, כל זה בכלל שוגג הוא, וע"ש בפמ"ג א"א, עיין בדעת תורה שם סוסע' א, ועיין שו"ת מנחת ברוך סי' ט, דגם מתעסק בכלל זה, ועיין שו"ת משנה הלכות ח"ו סי' עז, דאם הדליק חשמל מתוך הרגל, אין זה מתעסק אלא שוגג ואסור ליהנות ממלאכתו.

⁷ מ"ב שם ז וע"ש דבמקום הצורך יש לסמוך על שיטת התוספות, דבשוגג מותר גם לאחרים וגם לו אפי' בשבת. ⁸ דלא קנסינן בכדי שיעשו אלא במעשה נכרי, ומשום דחיישינן שמא יאמר לו לכתחילה לעשות, ומעם זה שייך דווקא בנכרי אבל יהודי הרי לא ישמע לו. ועיין תקטו במ"ב ס"ק ז ובשעה"צ ס"ק יב, וצ"ע.

תרומות והנצחות | בנק הדואר | ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

על שולחנו⁹ אסור ליהנות ממנה לעולם¹⁰, ואילו לאחרים, ואף למי שנעשתה עבורו¹¹, מותר ליהנות ממנה לאחר השבת, מיד עם צאת השבת.

העושה בשבת מלאכה שאיסורה מן התורה, וההנאה ממנה באה רק כעבור זמן, אחרי צאת השבת, כמו הנוטע או הזורע בשבת, אף אם עשה כן בשוגג דינו כאילו עשה במזיד, ובמוצאי שבת הוא חייב לעקור את שנטע או זרע¹².

העושה בשבת¹³ מלאכה שאיסורה נתון במחלוקת, הגם שלפי ההלכה יש להחמיר, ובפרט כאשר זה נוגע לאיסור תורה, מכל מקום בדיעבד אין לאסור ליהנות ממנה, ומותר ליהנות ממנה אף בשבת עצמה.

העושה בשבת¹⁴ מלאכה שאיסורה מדרבנן, אם עשה בשוגג, מותר אף לעושה האיסור עצמו ליהנות ממנה אפילו בשבת עצמה.

⁹ דהרי זה נחשב גם לשלהם, ארחות חיים סי' שיח ס"ק ב. ועין כלכלת שבת, דיני מלאכת שבת ס"ק א בהנהגה, דמותר להאכיל לבהמתו.

¹⁰ שו"ע ונו"כ שם ודע, כי דבר מאכל כזה אסור לאכול, אבל מותר בהנאה, דכתיב "לכם", שלכם יהא (ב"ק עא א), ואילו בדבר שאינו עומד למאכל, כגון נר שהדליק ישראל באיסור, אסור להשתמש באורו משום מעשה שבת, עיין בטור ריש סי' שיח בשם ספר התרומה, וכן אם עשה בשבת כלי או מלבוש, אסור להשתמש בו כל תשמיש (אבל מותר למוכרו לאחר שבת, שיח מ"ב ס"ק ד), או אם כיבה נר של שמן בשבת, אסור לו ליהנות ממותר השמן, כלכלת שבת, דיני מלאכת שבת ס"ק א בהנהגה (ועיין בספר מאור השבת ח"א, פניני המאור דף תעג ד"ה הן), ועיין גם חזו"א סי' לח ס"ק ד ד"ה וכל זה, ור"ל דתשמישו הרגיל הוא אכילתו; והקדירה שבשיל בה בשבת, אסור לו לבשל בה מפני שבלוע בה דבר שאסור לו, סי' שיח במ"ב ס"ק ד בשם הרשב"א, אבל ודאי דלאחרים הקדירה מותרת, והוה זה כנדר מתבטל, דגם הבלוע בו אסור לו, ועיין שו"ת כ"ס או"ח סי' נ. וגם לעברייני יש להתיר את הקדירה אחר מעל"ע, עיין דעת תורה סי' שיח סע' א ד"ה אסור לו.

¹¹ מ"ב שם ה ועיין חזו"א סי' לח ס"ק ד ד"ה וכל זה, לגבי השימוש בשבת בחשמל כאשר הוא נוצר ע"י יהודי בו ביום, ואולי שאני התם דחמיר טפי, דכיון שמחללים שבת בקביעות מדי שבת בשבתו, יש בזה משום מסייע ידי עובדי עבירה, ולכן חמיר טפי, אף למי שלא נעשה בשבילו, עיין קצוה"ש סי' קכד בברדה"ש ס"ק ה (ור"ל בנוסף למעם של חילול השם). ובכח"ח סי' שיח אות יב הביא בשם שו"ת כת"ס או"ח סי' נ בענין פונדק ישראל המבשל בקביעות מדי שבת בשבתו ודאי אסור למי שנתבשל בדעתו ורצונו.

¹² (שם בביה"ל ד"ה אחת, ע"ש, דאי קנסין ליה רק לאותו היום בלבד, לא יהא ניכר הקנס, ועיין ספר מנחת שלמה ח"א סוס"י ה, דאם נטע בשוגג, שפיר יכול למכור את העץ לאחר ואין הלוקח צריך לעקור, ואם צד בעל חיים בשבת, אף דבשבת גופא ודאי חייב לשחרר אותו מיד כשנזכר, דאף שאינו מתקן בכך את האיסור שעבר, מ"מ כיון שעבר איסור דאורייתא, חייב לשחררו, סי' שמו סע' ו בביה"ל ד"ה ישב, אבל אם נודע לו על הצידה רק אחרי שבת, י"ל דהוה דומה לשאר מלאכות, דמותר ליהנות במוצש"ק, אם היה שוגג.

¹³ מ"ב שם ב שם סע' ד בביה"ל סוד"ה אפילו, סע' י בביה"ל ד"ה אסור, סע' יח בביה"ל ד"ה שנמצא, סי' שכא סע' טז בביה"ל ד"ה אבל,

¹⁴ סי' שיח סע' א בביה"ל ד"ה המבשל

תרימוות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ואם עשה במזיד¹⁵ מלאכה שאיסורה מדרבנן, אסור לו ולכל אדם ליהנות ממנה בשבת, אבל לאחר השבת מותר ליהנות ממנה אף לעבריינין עצמו, מיד עם צאת השבת¹⁶.

העושה מלאכה בשבת ומלאכתו רק גורמת שלא ישתנה המצב הקיים, אבל אין הוא נהנה הנאה של ממש מן מעשה השבת¹⁷ אין זה נחשב הנאה מאיסור שבת.

קטן שעשה מיוזמתו מעשה איסור בשבת, מותר ליהנות ממעשהו בשבת. אך קטן שעשה בצווי של גדול, ואפילו בצווי עקיף כגון ששאל את הקטן למה כיבית את האור והקטן נבהל והדליק¹⁸, אסור ליהנות ממעשהו עד למוצאי – שבת, ואז יש להמתין בכדי שיעשו¹⁹.

ב. כלאי הכרם פן תקדש פן תוקד אש מכלל כלאי זרעים שרו

כבר התבאר במסכת קידושין דף נו: שהזורע כלאי הכרם²⁰, הפירות – בין הגפנים ובין הזרעים, נאסרים באכילה ובהנייה שנאמר (דברים כב פסוק ט) **פֶּן תִּקְדֹּשׁ הַמַּלְאָה הַזֶּה אֲשֶׁר תִּזְרַע וּתְבוֹאֶת הַכֶּרֶם, כְּלוּמָר פֶּן תִּתְרַחֵק**²¹ **וּתְאָסֹר שְׁנֵיהֶם.**

ואף כלאי הכרם שגדלו בשדהו של נכרי בא"י, אסורים בהנאה ואפילו בזמן הזה²².

¹⁵ שם בביה"ל, וע"ש במ"ב ס"ק יח, סי' שלם במ"ב ס"ק כה ובשעה"צ ס"ק כד.

¹⁶ ויש שחול' אסרו ליהנות ממלאכה שכזו, ואף החמירו יותר מבזו שנעשתה באיסור תורה. עיין סי' רנ"ג סעי' א וברמ"א שם

¹⁷ עיין סי' רנ"ג סעי' א ובמ"ב ס"ק ה, וע"ש בשו"ע הרב סעי' א, ועיין שו"ת הר צבי או"ח סי' קפא, דגם אם יהודים עובדים בייצור החשמל, יש צד להקל להשתמש במקרר חשמלי, שהרי המאכל לא נעשה במלאכת האיסור, אלא מעשה האיסור רק גורם שלא יתקלקל, ע"ש, ומשמע דאפי' באיסור תורה הדין הוא כן.

¹⁸ הגרש"ז אויערבך זצ"ל הובא בשולחן שלמה סי' שכה סק"ז.

¹⁹ ע"פ המבואר בסי' שכה במ"א ס"ק כב ועי' בביה"ל שם סי' בד"ה א"י שמילא, ועי' גם סי' שמג בביה"ל ד"ה מד"ס

²⁰ רמב"ם מאכלות אסורות פ"י ה"ו

²¹ הקשה בלח"מ שם דבפ' האיש מקדש (דף נ"ז) אמרו בכלאי הכרם מנלן אמר ר' חזקיה אמר קרא פן תקדש תוקד אש וקשה לרבינו אמאי לא כתב כן וכתב דהוי מלשון פן תתרחק: ועיין רדב"ז שם שתירץ "ונראה שהוא אל תגע בי כי קדשתיך (ישעיה ס"ה) כלומר התרחק ממני משום דקשיא ליה על דרשת חזקיה שעושה ממלה אחת שתי מלות ותו דמשמע לשון יחיד ולא נאסר אלא אחד מהם וזהו שכתב פן תתרחק ותאסור את שניהם. א"נ לעולם אית ליה דרשא דתוקד אש אלא דאתיא לומר דמעון שריפה והכי משמע ממה שכתבו פ"ה דכלאים וז"ל ושורפין את שתיהן שנאמר פן תקדש המלאה וגו' והכי דריש קרא לענין דשניהם אסורין בהנאה פן תקדש המלאה וגו' פן תצטרך להתרחק מן המלאה ותבואת הכרם לפי שנאסרו שתיהן בהנאה ודריש נמי תוקד אש שמעון שריפה ולא קבורה:

²² חזו"א כלאים סי' ד ס"ק כג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

במה דברים אמורים²³ שנזרעו בארץ ישראל, אבל בחוצה לארץ כלאי הכרם מדברי סופרים²⁴.

אולם זהו רק בזרע כלאי הכרם²⁵, אך הזורע זרעים כלאי זרעים וכן המרכיב אילנות כלאים אע"פ שהוא לוקה, הרי אלו מותרין באכילה בין שזרע בשוגג ובין שזרע במזיד ואפילו לזה שעבר זרען שלא נאסר אלא זריעתן בלבד, ומ"מ חייב לעוקרן או לעשות מחיצה ביניהם, אבל מה שגדל כבר אינו נאסר.

אע"ג שכל²⁶ האוכלין האסורין²⁷ אינו חייב עליהם עד שיאכל אותן דרך הנאה, כלאי הכרם שלא נאמר בהן אכילה אלא הוציא איסור אכילתן בלשון אחרת בלשון הקדש אסורים אפילו שלא בדרך הנייה²⁸ ולוקה עליהם²⁹.

כלאי הכרם³⁰ מן הנשרפין ומצוה לשרוף, ויין שאינו יכול לשרוף נקבר, ואפרן מותר³¹, כי נשרפים אפרן מותר ושורפין את שניהם, שנאמר: פֶּן תִּקְדָּשׁ הַמִּלְאָה הַזֶּה. ואפילו

²³ שם ה"ח

²⁴ ועיין בחינוך מצוה תקמט וז"ל "ונוהג איסור זה שלא ליהנות בכלאי הכרם בזכרים ונקבות, בארץ ישראל מדאורייתא ובחוצה לארץ מדרבנן. ויש אומרים דבחוצה לארץ אף על פי שאיסור הזריעה נהג בה איסור ההנאה אינו נהג אלא בכלאי הכרם של ארץ ישראל דוקא, ודבריהם צריכין חיזוק".

²⁵ רמב"ם כלאים פ"א ה"ז חזו"א דיני כלאים אות לא

²⁶ רמב"ם שם פ"ד ה"י

²⁷ חוץ מבשר בחלב

²⁸ כגון להניח על גבי מכתו שבשאר איסורים פטור בכלאי הכרם יהיה חייב אמנם אם בישל כלאי הכרם ואכלם כשהם חמים עד כדי שנכוה גרונו מהם אינו חייב כיון שאין כאן הנאה (כסף משנה שם)

²⁹ ואע"ג שאינו מפורש ברמב"ם שלוקה בן משמע בדרב"ז ובכסף משנה שם ובלחם משנה שם פ"י הכ"ב ועיין פנ"י פסחים כד ע"ב ד"ה בגמ' אמר אביי (וצ"ל דכלאי הכרם אינו כשאר איסורי הנאה דלרמב"ם אינו לוקה על הנאה לחוד כמבואר בפ"ח ממאכ"א הט"ז וכאן בכלאים לוקה) ובאמת בן מפורש כאן בספר המצוות שכיון דכתיב תוקדש דהיינו תוקדש אש כולל נמי הנאה ואפילו שלא בדרך הנאותו שלוקים עליה וכ"כ בפרי תואר יו"ד סי' פז בדעת הרמב"ם (ועיין שפת אמת פסחים שם ד"ה א"ד וכו' למעוטי) וכן דעת החינוך מצוה תקמט להדיא שלוקה על הנאת כלאי הכרם ואפילו שלא בדרך הנאותם וכן משמע דעת המ"מ פ"ח ממאכלות אסורות הט"ז. ועיין בחינוך מצוה קי"ג, ובמנחת חינוך מצוה ג' אות י"א ואין כאן מקומו להאריך ועיין משנה למלך פ"ה מיסודי התורה ה"ח שהאריך בזה אם לוקין על הנאה לחוד אף בבשר בחלב וכלאי הכרם ולדעתו לדעת הרמב"ם אינו לוקה ושיעורו להתחייב עיין פמ"ג בפתיחה להל' בב"ח דמספקא ליה בהא ובפתיחה הכוללת להל' פסח ח"ב פ"ג דין ד' דשיעורו בכזית וכן בצ"ח פסחים כב ב' ומ"ל פ"א ה"ג דמעילה ועיין שו"ת רע"א סי' ק"צ ועיין בפמ"ג בפתיחה להל' בב"ח ד"ה שוב ראיתי שאיסור הנאה שנתערב מותר למוכרו חוץ מדמי איסור שבו ואפילו שנתן האיסור טעם בהיתר ואפילו אי היתר מתהפך לאיסור ועיין מ"ב סי' תמג ס"ק מז שאין איסור הנאה תופס את דמיו במכרו בפני עצמו ועיי"ש שיי"א שלמחליף עצמו אסור משום קנס ואכמ"ל בזה

³⁰ שו"ע שם סעי' ג מנחת חינוך שם אות ג

³¹ שמכיון שנשרפו נעשית מצוותם וממילא הלך איסורם (תוס' תמורה לג ע"ב ד"ה הנשרפים)

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

הקש של תבואה והעצים של גפנים האלו אסורים בהנאה ושורפים אותם, ולא יסיק בהם תנור וכירים³², ולא יבשל בהם באש שריפתן.

דף קטו:

ג. לא תבשל גדי בחלב אמו ג' פעמים אחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הנאה ואחד לאיסור בשול

כבר התבאר במסכת קידושין דף נו: שאסור לבשל³³ בשר בחלב שנאמר לא תבשל גדי בחלב אמו, והאי קרא נאמר ג' פעמים בתורה (שמות כג פסוק יט. שם לד פסוק כו. דברים יד פסוק כא), אחד לאיסור בישול, ואחד לאיסור אכילה כלומר לא תאכל גדי המבושל בחלב, ואחד לאיסור הנאה כלומר לא יהא לך הנאה מבישול גדי בחלב.

והוציא הפסוק גם איסור אכילה ואיסור הנאה בלשון בישול, לומר לך שלא אסרה התורה אכילת בשר בחלב והנאתו אלא אם כן נתבשלו יחד וקבלו טעם זה מזה ע"י בישול דוקא³⁴, וצלי וטיגון בכלל בישול³⁵, אבל להנות מהם או לאכלם יחד צונן, ואפילו לטבל חתיכות בשר בחלב ולאכלו אינו אסור מן התורה, אלא שחכמים³⁶ אסרוהו בכל ענין באכילה.

³² הסיק בהם את התנור, בין חדש בין ישן, יוצן ואחר כך יחם אותו בעצי היתר. ואם לא צננו ואפה בו את הפת בעוד שהאבוקה כנגדו הרי זה אסור בהנאה, דיש שבח עצי איסור בפת (שו"ע יו"ד סי' קמב ועיי"ש בש"ך ובשאר מפרשים)

³³ שו"ע ונו"כ יו"ג פז א

³⁴ בשר שנתבשל לחודיה, וגם חלב מבושל, אסור אח"כ לבשלם יחד. ולא אמרינן ביה אין בישול אחר בישול, דזהו רק בשבת (או"ח סימן שיח סעיף ד). ומיהו בכבר נתבשלו יחד ורוצה לבשלם שנית, דייק סימן ק"ה במשכצות (זהב) ס"ק ב' ד"ה עוד למדתי, דשרי. וסיים בצ"ע. גליון מהרש"א שם

³⁵ יצונן לתוך חם אף הוא דרך בישול וכן עירוי מבשל לפחות כדי קליפה ומעושן הוי כבישול ומבושל בחמי טבריא לא אסור מן התורה. פר"ח שם ב. ומיהו לדינא צלי אסור מן התורה וע"י טיגון כפי הנראה לדידן דיש אם למסורת יש לצדד בהפסד מרובה להתיר בהנאה. פמ"ג משב"ז שם א

³⁶ חולין קטו ע"ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ואם לא בושל למרות שאסור באכילה מדרבנן, אינו אסור בהנאה³⁷, שלא אסרו חכמים בהנאה בשר בחלב את מה שאינו אסור מן התורה³⁸. לפיכך מכיון שכבוש אינו כמבושל מן התורה, אינו אסור בהנאה³⁹. וכן בשר בחלב שנמלחו יחד אינם אסורים בהנאה⁴⁰. וכן אם נתבשל בשר עוף בחלב כיון שאין אסורו אלא מדרבנן⁴¹, מותר בהנאה⁴².

³⁷ וכן כל תערובת בשר בחלב אי ליכא טעמא אף על גב דמדרבנן משערים בששים או אזלינן בתר המעמיד, שרי בהנאה. וכן אם בשיל בשר בחלב אלא שלא נתבשל כמאכל בן דרוסאי לא אסיר מן התורה. פר"ח שם ג.

³⁸ רמ"א שם, ורש"ל פ' כ"ה סי' ק' חולק על זה ועל מ"ש הרמב"ם והמרדכי וס"ל מסברא להחמיר בהנאה. ואנו אין לנו אלא דברי הראשונים והאחרונים. ט"ז שם א.

³⁹ כתב בהגהת או"ה שבסוף הספר (כלל ל' סי' ד') דחתיכה שנכבשה בחלב אסור לבשלה דעד כאן הוי איסור כבוש מדרבנן ועתה עובר על איסור בישול דאורייתא עכ"ל משמע דאם נתבשלה בחלב מותר לחזור ולבשלה וע' בפמ"ג במשכצות זהב (סי' ק"ה ס"ב), חי' רע"א שם ועיי' במשכצות (אות א) בחלב שהיה בקדירה כבוש מעת לעת ושוב בשלו בה בשר בהמה, אסור בהנאה. ואף דבלעה הקדירה ע"י כבוש, הרי פלטה אח"כ ע"י בישול לבשר. ואם היה בשר עוף, אסור באכילה, ואין להקל.

⁴⁰ ש"ך שם א.

⁴¹ אבל לבשלו אפילו אם אינו רוצה לאכלו אסור מדרבנן משום מראית העין כמבואר שם ה.

⁴² ש"ך שם ב.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

